

Nesprávný úřední postup

Nesprávným úředním postupem podle zákona č. [58/1969](#) Sb. může být jakákoliv činnost, spojená s výkonem pravomocí státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 319/2002, ze dne 25.9.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně D. K., zastoupené advokátem, proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti ČR, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o zaplacení částky 5.500.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 17 C 83/99, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. září 2001, č. j. 11 Co 677/2001-84, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Žalobkyně se domáhala zaplacení částky 5.500.000,- Kč s příslušenstvím na náhradě škody, která jí měla vzniknout v řízení o výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí vedeném u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. E 1113/96 nesprávným úředním postupem soudního vykonavatele, který neprovedl důkladný soupis veškerého majetku povinné leasingové společnosti podle jejich účetních dokladů a sepsané věci nezajistil. Žalobkyně tak přišla o možnost svou pohledávku uspokojit.

Okresní soud v Opavě rozsudkem ze dne 12. 4. 2001, č. j. 17 C 83/99-60, žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že směnečným platebním rozkazem Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 23. 2. 1996, č. j. 5 Sm 849/95-14, byla L. S. a E. C. a. s. uložena povinnost společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni částku 5.500.000,- Kč s příslušenstvím, směnečnou odměnu a náklady řízení. Podle tohoto rozhodnutí byl usnesením Okresního soudu v Opavě ze dne 20. 8. 1996, č. j. E 1113/96-11, nařízen výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí povinné E. C. a. s. bez jejich bližšího určení, dne 16. 9. 1996 byl soudním vykonavatelem v sídle povinné společnosti proveden soupis movitých věcí, do něhož byly zahrnuty věci tvořící vybavení kanceláře, a dne 11. 10. 1996 byly do soupisu doplněny nákladní automobily Avia a Mercedes 208 DW, a osobní automobily Škoda Favorit, Škoda Forman, BMW 318i, Mazda 626 a Ford Escort. Usnesením Okresního soudu v Opavě ze dne 18. 8. 1998, č. j. E 1113/96-54, byla ze soupisu movitých věcí vyloučena všechna vozidla s výjimkou Mazdy 626 s odůvodněním, že vykonavatel do soupisu zahrnul i věci, které nejsou a ani v den soupisu nebyly ve vlastnictví povinného, jakož i věci, jež sice povinný vlastní, avšak jsou u někoho jiného, kdo není ochoten je vydat. Vozidlo Mazda 626 bylo dne 11. 9. 1998 vydraženo za částku 110.000,- Kč. Podle výše citovaného směnečného platebního rozkazu byl dále usnesením Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 1. 7. 1996, č. j. E 615/96-10, nařízen k uspokojení pohledávky žalobkyně výkon rozhodnutí prodejem spoluvlastnického podílu na nemovitosti v k. ú. N. S. povinného L. S., jehož odhadní cena byla stanovena částkou 9.500.000,- Kč, přičemž rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2000, sp. zn. 37 Co 90/99, byla z výkonu rozhodnutí z důvodu zániku bezpodílového spoluvlastnictví vyloučena část pozemku parcelní číslo 132/1 v k. ú. N. S. Soud dospěl k závěru, že ačkoliv postup vykonavatele při provedení soupisu nebyl správný, neboť do soupisu zahrnul nesprávně i věci, které být sepsány neměly, a tyto věci podle § 327 o.s.ř. nezajistil, nelze tento stav kvalifikovat jako nesprávný úřední postup, neboť nesprávně sepsané věci byly v

rámci kontrolní činnosti předsedy senátu ze soupisu vyloučeny. Povinnému přitom žádná právní norma platná v době výkonu rozhodnutí neukládala předložit účetní doklady a soud nebyl povinen sepsat majetek povinného jen podle účetní evidence; bylo navíc věcí oprávněné podle svých možností označit místo, kde se nacházejí postižitelné věci. V daném případě kromě toho nebylo prokázáno, že by žalobkyni v důsledku tvrzeného nesprávného úředního postupu vznikla škoda, tedy že by došlo ke zmenšení jejího stávajícího majetku, ani že by byla dána příčinná souvislost mezi tvrzenou újmou a nesprávným úředním postupem. Pohledávka za povinnou E. C. a. s., ohledně které byl výkon rozhodnutí v předmětné věci nařízen, je totiž přiznána pravomocným soudním rozhodnutím, na jehož podkladě je proti solidárně zavázanému dlužníku L. S. u Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou veden výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí.

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 9. 2001, č. j. 11 Co 677/2001-84, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovým zjištěním i právními závěry soudu prvního stupně, především s tím, že předpoklady vzniku odpovědnosti státu za škodu podle § 18 odst. 1 zákona č. [58/1969](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem (dále též jen „zákon“), nebyly splněny. Návrh žalobkyně na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí povinné E. C. a. s. byl podán bez výslovného určení věcí, jichž se měl výkon rozhodnutí týkat, i bez výslovného určení místa, kde se věci měly nacházet. Pokud byl soupis věcí proveden v místě sídla povinné, kde byla sepsána zde nalezená motorová vozidla, nejednalo se o nesprávný postup soudu, vyjma sepsání věcí posléze ze soupisu vyloučených; naopak šlo o postup podle § 326 odst. 1 o.s.ř. a § 50 a 58 odst. 1 věty první vyhlášky č. [37/1992](#) Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění účinném v době provedení soupisu. Nemohou proto obstát námitky žalobkyně o nedostatečně aktivním postupu soudu při výkonu rozhodnutí ani námitky o nezajištění věcí podle ustanovení § 327 o.s.ř. Ohledně ostatních odvolacích námitek odkázal odvolací soud na příléhavé zdůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Namítá, že jako oprávněná podala návrh na výkon rozhodnutí prodejem věcí povinné E. C. a. s. s tím, že tyto movité věci blíže nespécifikovala, ale spoléhala na postup soudu, který zajistí rychlou a účinnou ochranu jejích práv, tj. uspokojení nároku přiznaného pravomocným rozsudkem. Soud však postupoval tak, že nedošlo k sepsání věcí, jejichž prodej by postačoval k uspokojení vymáhané pohledávky, resp. sepsal pouze věci, které se nacházely v místě podnikání povinné, a dále věci, které se nacházely u třetí osoby, jenž je však nebyla ochotna vydat, a tyto věci nebyly zajištěny. Další věci, které byly ve vlastnictví povinné a jejichž identifikace mohla být provedena z listin nacházejících se v místě podnikání (zejména z účetnictví a leasingových smluv), nebyly sepsány. Podle dovolatelky výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí nemůže být omezen pouze na věci fyzicky přítomné v prostorách povinného. V daném případě měl soud s ohledem na výši vymáhané pohledávky postupovat mnohem důsledněji a neomezit soupis movitých věcí pouze na osobní automobily, stejně jako měl vzít v úvahu předmět podnikání povinné - leasingové společnosti. Soudní vykonavatel je povinen řádně sepsat a zjistit z dostupných dokladů majetek povinného, čemuž přisvědčila i novela občanského soudního řádu, která v části šesté nově zařadila ustanovení § 325a a 325b, posilující jeho pravomoci. Dovolatelka se cítí být poškozena v částce, kterou navrhla k výkonu rozhodnutí, neboť její majetek se o tuto částku zmenšil a to v příčinné souvislosti s postupem soudu v exekučním řízení. V souběžně vedeném exekučním řízení proti solidárně zavázanému dlužníkovi ve skutečnosti neexistuje reálná naděje na uspokojení nároku, neboť je vedeno proti osobě neznámého pobytu. To však nemá vliv na odpovědnost žalované za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, přičemž úspěch dovolatelky v tomto druhém řízení se může projevit pouze ve výši škody. V řešení těchto právních otázek spatřuje dovolatelka zásadní význam napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby odvolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil spolu s rozsudkem soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření namítá, že účelem soupisu movitých věcí v rámci výkonu rozhodnutí není a nemůže být pátrání po listinách uložených v místě soupisu, na jejichž základě by bylo možné zjistit další majetek povinného. Účelem vstupu exekutora do prostor, kde má povinný uloženy movité věci, může být podle žalované výlučně zjištění a sepsání movitého majetku povinného, který je možno k uspokojení pohledávky oprávněného prodat, přičemž pátrání v listinách uložených v prostorech, kde je exekuce prováděna, zákon exekutorovi neumožňuje ani neukládá. Žalovaná navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., a po přezkoumání věci podle § 243a odst. 1 věty první o.s.ř. dospěl k závěru, že dovolání je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., neboť v něm vymezené právní otázky jsou zásadního významu, avšak není opodstatněné.

Dovolatelka napadá závěr odvolacího soudu, že postup soudního vykonavatele nebyl nesprávným úředním postupem, který je vedle vzniku škody a existence příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody jedním z nezbytných předpokladů vzniku odpovědnosti státu za škodu.

Nesprávné právní posouzení věci [§ 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.] může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 36 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), odpovědnost podle tohoto zákona se vztahuje na škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána ode dne účinnosti zákona, a na škodu způsobenou ode dne účinnosti zákona nesprávným úředním postupem; odpovědnost za škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána přede dnem účinnosti zákona, a za škodu způsobenou přede dnem účinnosti zákona nesprávným úředním postupem se řídí dosavadními předpisy. Tento zákon nabyl účinnosti dne 15. 5. 1998.

Vzhledem k tomu, že ke škodě z žalobkyní tvrzeného nesprávného úředního postupu došlo před uvedeným datem, posuzoval odvolací soud věc (stejně jako soud prvního stupně) správně podle dosavadního předpisu, tj. podle zákona č. [58/1969](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem.

Podle § 18 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou v rámci plnění úkolů státních orgánů a orgánů společenské organizace uvedených v § 1 odst. 1 nesprávným úředním postupem těch, kteří tyto úkoly plní. Podle § 18 odst. 2 zákona odpovědnost podle odstavce 1 se nelze zprostit. Podle § 20 zákona pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.

Ustanovení § 18 zákona zakládá objektivní odpovědnost státu (bez ohledu na zavinění), již se nelze zprostit a která předpokládá současné splnění tří podmínek: 1) nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Definicí nesprávného úředního postupu zákon nepodává; z obsahu tohoto pojmu však vyplývá, že podle konkrétních okolností může jít o jakoukoli činnost spojenou s výkonem pravomocí státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu.

Protože v daném případě soudní vykonavatel provedl soupis movitých věcí dne 16. 9. 1996 (dne 11.

10. 1996 soupis doplnil), je třeba správnost jeho postupu posuzovat z hlediska předpisů v tehdy účinném znění, tj. podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění zákona č. [36/1967](#) Sb., zákona č. [158/1969](#) Sb., zákona č. [49/1973](#) Sb., zákona č. [20/1975](#) Sb., zákona č. [133/1982](#) Sb., zákona č. [180/1990](#) Sb., zákona č. [328/1991](#) Sb., zákona č. [519/1991](#) Sb., zákona č. [263/1992](#) Sb., zákona č. [24/1993](#) Sb., zákona č. [171/1993](#) Sb., zákona č. [283/1993](#) Sb., zákona č. [117/1994](#) Sb., zákona č. [152/1994](#) Sb., zákona č. [216/1994](#) Sb., zákona č. [84/1995](#) Sb., zákona č. [118/1995](#) Sb., zákona č. [238/1995](#) Sb., zákona č. [118/1995](#) Sb., zákona č. [160/1995](#) Sb., zákona č. [238/1995](#) Sb., zákona č. [247/1995](#) Sb., nálezu Ústavního soudu č. [31/1996](#) Sb., a zákona č. [142/1996](#) Sb. (tedy podle občanského soudního řádu ve znění účinném do novely provedené ke dni 1. 1. 2001 zákonem č. [30/2000](#) Sb. – dále jen „o.s.ř.“), podle vyhlášky č. [37/1992](#) Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění vyhlášky č. [584/1992](#) Sb., vyhlášky č. [194/1993](#) Sb. a vyhlášky č. [246/1995](#) Sb. (dále jen „JŘ“), a podle instrukce Ministerstva spravedlnosti č. j. 1360/95-OOD, kterou se vydává Řád pro soudní vykonavatele, účinné od 1. 9. 1996 (dále jen „ŘSV“).

Podle § 323 odst. 1 o.s.ř. výkon rozhodnutí může být nařízen podle návrhu oprávněného s výslovným určením věcí, které mají být prodány, nebo bez tohoto určení. Podle odst. 2 je-li oprávněnému známo, že má povinný některou movitou věc umístěnou mimo svůj byt, uvede oprávněný podle možnosti již v návrhu na výkon rozhodnutí, kde taková věc je.

Podle § 326 odst. 1 věty první o.s.ř. předseda senátu učiní opatření, aby v bytě povinného, popřípadě na jiném místě, kde má povinný své věci umístěny, byly sepsány věci, které by mohly být prodány, a to v takovém rozsahu, aby výtěžek prodeje sepsaných věcí postačil k uspokojení pohledávky oprávněného spolu s náklady výkonu rozhodnutí.

Podle § 50 odst. 1 JŘ výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí lze provést pouze u věcí, kterými povinný může volně nakládat, nebo u věcí povinného, které má oprávněný, popřípadě někdo jiný, kdo je ochoten je vydat; předpokladem je, že vykonavatel věci prohlédl tak, aby je mohl řádně popsat. Podle odst. 2 věci, kterými může povinný volně nakládat, jsou především věci v jeho bytě a jiných jeho místnostech, popřípadě budovách, ledaže tam byly uloženy v obecném zájmu nebo tam byly uloženy popřípadě přineseny těmi, kdo tam jsou pouze na návštěvě.

Podle § 55 odst. 1 JŘ jsou-li věci povinného u někoho jiného a ten není ochoten je vydat, nesmí vykonavatel takové věci pojmout do soupisu.

Podle čl. 21 odst. 1 ŘSV výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí lze provést pouze u věcí, kterými může povinný volně nakládat, nebo u věcí povinného, které má oprávněný, popřípadě jiný, kdo je ochoten je vydat (§ 50 odst. 1 JŘ). Podle odst. 2 věcí, se kterou může povinný volně nakládat, je nejenom věc, kterou vlastní, ale i věc, kterou má u sebe. Podle písm. a) tohoto ustanovení výkonu rozhodnutí podléhají všechny věci (s výjimkou věcí z výkonu rozhodnutí vyloučených), které má povinný ve stejném bytě, nebytových místnostech nebo provozních prostorách, ledaže tam byly přineseny těmi, kdo jsou pouze na návštěvě (§ 50 odst. 2 JŘ).

Podle čl. 27 odst. 1 ŘSV jsou-li věci povinného u někoho jiného a ten není ochoten je vydat, nesmí vykonavatel takové věci pojmout do soupisu. Podle odst. 2 odepře-li někdo věc vydat, nebo i popře-li, že věc má, omezí se úkon na to, že se takové prohlášení pojme do protokolu. Kdo učinil takové prohlášení, podepíše protokol o úkonu.

Z této úpravy je zřejmé, že předpisy účinné v době provedení dovolatelkou napadaného soupisu počítaly v první řadě s tím, že do soupisu budou zahrnuty věci povinného nacházející se v jeho bytě, případně v jeho provozovně, šlo-li o podnikatele. Nebyl samozřejmě vyloučen ani soupis věcí nacházejících se jinde, předpokladem k tomu však bylo, aby oprávněný, je-li mu známo, že má povinný některou movitou věc umístěnou mimo svůj byt (provozovnu), tuto okolnost soudu sdělil již v

návrhu na výkon rozhodnutí. O tom, že oprávněný měl povinnost tak učinit, svědčí výraz „uvede“ použitý v ustanovení § 323 odst. 2 o.s.ř. (je to ostatně v jeho zájmu). Je proto správný názor odvolacího soudu, že za situace, kdy návrh žalobkyně na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí povinné byl podán proti povinné E. C. a. s., bez výslovného určení věcí, jichž se měl výkon rozhodnutí týkat, i bez výslovného určení místa, kde se věci měly nacházet, nejednalo se o nesprávný postup soudu (soudního vykonavatele), jestliže byl soupis věcí proveden v místě sídla povinné společnosti, kde byla též sepsána zde nalezená motorová vozidla; šlo tedy o postup v souladu s tehdy účinnými předpisy. Na závěru o nesplnění této podmínky odpovědnosti státu za škodu nic nemění ani to, že do soupisu byly zahrnuty navíc i věci, které z něj byly později vyloučeny, neboť tato okolnost nebyla příčinou žalobkyní tvrzené škody.

Rozhodnutí odvolacího soudu kromě toho shodně se soudem prvního stupně vychází i ze závěru, že vedle okolnosti, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu soudního vykonavatele, nebyla splněna ani další podmínka odpovědnosti státu za škodu, jíž je vznik škody.

Protože zákon č. [58/1969](#) Sb. obsahující zvláštní úpravu odpovědnosti za škodu způsobenou orgánem státu blíže nedefinuje pojem škody ani neupravuje rozsah její náhrady, je třeba v této otázce vycházet z ustanovení § 442 obč. zák.

Podle § 442 odst. 1 obč. zák. hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).

Škodou zákon míní újmu, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především penězi. Ušlý zisk je v podstatě ušlým majetkovým prospěchem a spočívá v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nebylo škodné události - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí (stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR Cpj 87/70, publikované pod č. 55 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1971). Charakter ušlého zisku má i majetková újma představovaná ztrátou majetkového přínosu, který mohl věřitel jako osoba oprávněná očekávat od svého dlužníka - povinného v řízení o výkon rozhodnutí, a to při obvyklém sledu událostí, nebýt nesprávného úředního postupu. Takovému věřiteli nepochybně ušel majetkový přínos v hodnotě pohledávky přiznané vykonatelným rozhodnutím, neboť tím, že nebyla výkonem rozhodnutí uspokojena, nezvětšil se jeho majetkový stav, ačkoliv bylo možno důvodně očekávat, že se tak na základě postupu soudu stane (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, č. j. 25 Cdo 145/2002-104). Odpovědnost státu za škodu bude v takovém případě dána pouze tehdy, jestliže v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem se právo věřitele na plnění proti dlužníkovi fakticky stalo nevymahatelným, a že je vyloučeno, aby bylo uspokojeno jiným způsobem.

Okolnost, že v posuzované věci se v řízení o výkon rozhodnutí podařilo prodejem movitých věcí získat pouze 110.000,- Kč, sama o sobě škodu nepředstavuje; o majetkovou újmu, která by byla odškodnitelná podle zákona č. [58/1969](#) Sb., by za této situace šlo tehdy, měl-li by žalobkyní vytýkaný postup vykonavatele dopad do její majetkové sféry, tj. jestliže vymáhaná pohledávka již nemůže být uspokojena žádným jiným způsobem, např. dalším postupem v exekučním řízení proti témuž dlužníku nebo výkonem rozhodnutí vedeným proti solidárnímu dlužníku. Jestliže ze skutkového zjištění soudu prvního stupně [jeho správnost vzhledem k posuzování přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. nepodléhá dovolacímu přezkumu] vyplynulo, že žalobkyně vede (má možnost vést) řízení o výkon rozhodnutí pro stejnou pohledávku proti solidárně zavázanému spoludlužníkovi, aniž bylo prokázáno, že její uspokojení je vyloučeno, nelze odvolacímu soudu vytýkat nesprávnost právního názoru, že žalobkyni nevznikla škoda.

Ze všech těchto důvodů je zřejmé, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu [§ 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.] správný; Nejvyšší soud České republiky proto

dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Konkordátní smlouva se Svatým stolcem](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Práva dětí](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)